

Министъръ В. Молловъ: Нѣма. То се отнася до баща му. — Искамъ да ви изтъкна, че когато се слага сега въпросътъ по този начинъ, съвършено е обяснимо отрицателното принципиално становище на нѣкои господа по отношение на внесеня законопроектъ. Той ги засѣга тѣхъ лично и затова тѣ излизатъ предъ Народното събрание да поддържатъ това становище. Не може да отправите сѣщитѣ подозрения къмъ народнитѣ представители отъ болшинството и всички подозрения, които биха били отправени, сѣ подозрения, които абсолютно нѣматъ никакъвъ смисълъ, нѣматъ мѣстото си тукъ.

Но, г. г. народни представители, заедно съ тая оценка на първия етапъ, даде се и една политическа оценка. Азъ смѣтамъ, че въ този моментъ би било преждевременно да даваме една окончателна оценка. Струва ми се, че тезитѣ, които се поддържаха, тези противоположни една на друга — тезата на г. Юртовъ, който самъ разправи своята печална одисея, и тезата, която се поддържаше отъ г. Смилловъ — въ сѣщностъ не се изключватъ една друга. Г. Смилловъ прочете известни книга, които иматъ историческо значение. Тѣ не бѣха известни навремето си, но полека-лека ставатъ известни.

Г. Марковъ (з. в): Не казва авторътъ кой е.

Нѣкой отъ сговориститѣ: Ще го научите.

Г. Марковъ (з. в): Нищо не сме научили.

Министъръ В. Молловъ: Въ всѣки случай тѣзи книга иматъ значение на документъ, който освѣтлява едната страна на въпроса. Обаче трѣбва да напомня, че още навремето, когато се разглеждаше този процесъ отъ Софийския военно-полеви сѣдъ, за голѣмо съжаление, на Софийския хоризонтъ се въртѣха и други хора подобни на Деклозиеръ. Ако днесъ се говори за Деклозиеръ и се приписва на неговата организация, че си е служила съ подкупъ, не трѣбва да забравяте и други имена: едно чуждо военно аташе въ онова време и нѣкой си баронъ Розелиусъ, които въ другия лагеръ извършиха безъ купуване на храни сѣщото подкупничество. Не трѣбва да забравяте и известния Парвусъ, който стана цимервалдецъ, следъ това, ми се чини, отиде въ Москва и сега не знамъ умрѣлъ ли е или е живъ, но струва ми се, че свършва своитѣ последни дни въ една разкошна вила нѣйде въ Берлинъ. Много хора подобни на Деклозиеръ имаше тогава въ България. И ако ние днесъ, безъ огледъ на всичко това, бихме сѣдили едната страна, не бихме дошли до едно правилно заключение. Сѣщо така не би било правилно заключението да считаме, че предприетата акция отъ Съ-